NEON
CITY PROJECT 2025

25.11.25 — 21.12.25

ALEXANDROS TZANNIS
ATHENS DIES IN DREAMS AT SUNRISE

NEON CITY PROJECT 2025 ATHENS DIES IN DREAMS AT SUNRISE 2025 ATHENS DIES IN DREAMS AT SUNREISE NEON CITY ORIJECT NEON.ORG.GR

[GR]

Η έκθεση του Αλέξανδρου Τζάννη *Athens Dies In Dreams At Sunrise* πραγματοποιείται στον λόφο του Φιλοπάππου, στο λατομείο στη νότια κλιτύ του λόφου.

Στο σημείο αυτό οι αρχιτέκτονες Μπούκη Μπαμπάλου-Νουκάκη και Αντώνης Νουκάκης σχεδίασαν μια υποδομή για υπαίθρια έκθεση γλυπτικής στο πλαίσιο της ενοποίησης αρχαιολογικών χώρων το 2003. Πρόκειται για μια ανοιχτή κατασκευή, έναν χώρο για τη φιλοξενία έργων τέχνης και ανθρώπων, ο οποίος τελικά ποτέ δε χρησιμοποιήθηκε για τον αρχικό του σκοπό. Πάνω σε αυτήν την κατασκευή που αγκιστρώνεται στον βράχο, προσαρτάται το γλυπτό του Αλέξανδρου Τζάννη, επαναφέροντάς την υποσυνείδητα στην αρχική της πρόθεση για υπαίθρια έκθεση γλυπτικής.

Ο Αλέξανδρος Τζάννης δημιουργεί ένα παράσιτο. Τα *Παράσιτά* του, μια σειρά έργων που έχει ξεκινήσει από το 2017, προσκολλώνται σε δομικά στοιχεία κτιρίων της πόλης ως σημάδια ζωής και οικειοποίησης του περιβάλλοντος. Αποτελούνται κυρίως από σίδηρο και μαγνήτες, συνθέτοντας ένα σύμπλεγμα υλικών και σχέσεων. Επαναπροσδιορίζουν τη σχέση παρασίτου και ξενιστή αναγνωρίζοντας τους δύο οργανισμούς ως εξίσου σημαντικούς και αλληλένδετους.

Στην έκθεση *Athens Dies In Dreams At Sunrise* το γλυπτό–παράσιτο περικυκλώνει τη διάτρητη κατασκευή που έχει μείνει σα σκελετός και την κατοικεί. Εισάγει μια αυστηρή γεωμετρία, σχηματίζει ένα άκαμπτο πλαίσιο που λειτουργεί ως όριο και περιχαρακώνει τον χώρο.

Ο βράχος πίσω ορίζει την κάθετη διάσταση, αποτελεί ένα φυσικό όριο. Είναι ταυτόχρονα φυσικός και σμιλεμένος από την ανθρώπινη παρέμβαση της εξόρυξης. Το παράσιτο οξύνει την ένταση ανάμεσα στο φυσικό και το κατασκευασμένο του τοπίου.

Το φυτό που είναι διάσπαρτο στον λόφο, η μηδική, μοιάζει ξερό ενώ δεν είναι. Πέφτει σε φθινοπωρινό λήθαργο και όταν επιστρέψουν οι ευνοϊκές συνθήκες αναπτύσσεται πάλι. Υπενθυμίζει τον κύκλο της ζωής περνώντας μέσα από τον θάνατο. Στο γλυπτό, τα κλαδιά της μεταφράζονται σε σίδερο μέσω του σχεδιασμού τρισδιάστατων μοντέλων και διαδικασιών βιομηχανικής παραγωγής. Πάνω τους αναπτύσσεται ένα ολόκληρο οικοσύστημα που περιλαμβάνει διαφορετικές μορφές ζωής και εκδοχές ύπαρξης, φυσικές και τεχνητές, οργανικές και ανόργανες.

Τα υλικά επίσης διαγράφουν το δικό τους κύκλο ζωής. Το έργο συμπυκνώνει την ένταση ανάμεσα σε διαφορετικές χρονικότητες. Οι διαδικασίες φθοράς αποτυπώνονται επιταχυμένες. Η προβολή στο μέλλον παρουσιάζεται ως αναδρομή. Το μέλλον εμφανίζεται ως κάτι που έχει χάσει την αιχμή και τη λάμψη του, ως ματαιωμένη προσδοκία, ως ήδη παρωχημένο, ως ερείπιο. Μέσα σε αυτήν την σκοτεινή οπτική υπάρχει κάτι ζωντανό, ένα σημείο ζωής που αναδύεται τη νύχτα.

Στη βάση του γλυπτού διακρίνονται βυθισμένες μπλούζες adidas, κλασικά αθλητικά ρούχα, αναφορά στη rave κουλτούρα και στα πάρτι της δεκαετίας του ’90. Κάποια από αυτά τα πάρτι έγιναν στο λατομείο, στον λόφο του Φιλοπάππου. Η συνεύρεση, η έκφραση μέσα από τη μουσική και τον χορό, η έκσταση, κατά το κοινό ναρκωτικό αυτής της κουλτούρας, μέσα από πιο υπόγεια κανάλια φαίνεται πλέον να έχει εκλείψει. Απηχείται στα ρούχα που πετρώνουν σ’ ένα πλαίσιο που μοιάζει ρευστό αλλά έχει στερεοποιηθεί. Η ρητίνη δε μας αφήνει να βυθιστούμε μέσα της, επιστρέφει την αντανάκλασή μας, μας βυθίζει στον εαυτό μας. Όπως η κίνηση έχει παγώσει, οτιδήποτε υπόγειο και ανατρεπτικό γίνεται κυρίαρχο και εξασθενεί.

Η ιδανική ώρα για να δει κανείς το έργο είναι το βράδυ. Η εξόρυξη των υλικών από τη γη –του μετάλλου που χρησιμοποιείται στο έργο, της πέτρας που σχηματίζει τον χώρο– αποτυπώνουν μια πράξη απομύζησης, την ανθρώπινη εργασία, την κίνηση των σωμάτων που από επαναλαμβανόμενη, μηχανική, γίνεται χορός σε πάρτι κάτω από ένα ηλεκτρικό φως που αποκαλύπτει και συσκοτίζει.

Ο τίτλος της έκθεσης μας φέρνει στο τέλος του πάρτι με το ξημέρωμα, στο τέλος του ονείρου με το ξύπνημα. Τα αρχικά του τίτλου *Athens Dies In Dreams At Sunrise* σχηματίζουν το αρκτικόλεξο A.D.I.D.A.S. Εκτός από την μάρκα που συνδέθηκε με πολλές νεανικές υποκουλτούρες, το ακρωνύμιο αναφέρεται στο ομώνυμο τραγούδι του συγκροτήματος Korn από το 1996. Ξεκινά με τους στίχους: *Honestly, somehow it always seems that I'm dreaming of something I can never be*. (Ειλικρινά, κάπως πάντα φαίνεται ότι ονειρεύομαι κάτι που δεν θα μπορέσω ποτέ να γίνω.)

Γαλήνη Νώτη,

Επιμελήτρια

[ENG]

Alexandros Tzannis’s exhibition Athens *Dies In Dreams At Sunrise* takes place on Filopappou Hill, in the quarry on its southern slope.

Architects Bouki Babalou-Noukaki and Antonis Noukakis designed an infrastructure for outdoor sculpture exhibitions on this site as part of the unification of the archaeological sites of Athens in 2003. They created an open structure, a space intended to host art and people, which ultimately was never used for its original purpose. The structure is anchored in the rock and Tzannis’s sculpture attaches itself to it, subconsciously reactivating its original function as a space for outdoor sculpture exhibitions.

Alexandros Tzannis creates a parasite. His *Parasites*, a series of sculptures he began in 2017, adhere to the structural elements of urban buildings, acting as signs of life and adaptation to the environment. Composed primarily of iron and magnets, they form a cluster of materials and relationships. They redefine the relation between parasite and host, recognising both organisms as equally important and mutually dependent.

In the exhibition *Athens Dies In Dreams At Sunrise*, the parasite sculpture surrounds the bare, skeletal structure and inhabits it. It introduces a strict geometry through a rigid frame that forms a boundary and encloses the space.

The rock behind defines the vertical dimension; it is a natural boundary, both organic and shaped by human intervention through mining. The parasite emphasises the tension between the natural and the constructed landscape.

Alfalfa, the plant scattered across the hill, appears dry, but it is not. It enters autumn dormancy and begins to grow again when favourable conditions return. It misleads us, yet it also reminds us of the life cycle that passes through death. Its branches are translated into iron within the sculpture by means of 3D modelling and industrial production processes. An entire ecosystem develops upon them, comprising different forms of life, natural and artificial, organic and inorganic.

The materials also trace their own life cycle. The work embodies the tension between different temporalities. Wear appears accelerated. The projection into the future presents itself as a retrospective. The future seems deprived of its edge and shine, obsolete, an unfulfilled promise, a ruin. Within this dark prism, something persists, emerging at night.

The base of the sculpture encases sunken adidas sweatshirts, a classic sportswear reference to rave culture and the parties of the 1990s. Some of these parties took place in the quarry on Filopappou Hill. The coming together through underground paths, the expression through music and dance, the ecstasy, after which the most common drug of this culture was named, has vanished. It is echoed in the frozen clothes, held in a frame that seems fluid but has solidified. The resin does not let us immerse into it; it reflects our image back to us, immersing us in ourselves. As movement freezes, everything underground and subversive becomes mainstream and fades away.

The ideal time to view the work is at night. The mining of materials from the earth – the metal of the sculpture and the stone that shapes the surrounding space – encompass acts of extraction, human labour, bodily movement shifting from repetitive mechanical action to dance at a party under electric light that both reveals and conceals.

The exhibition’s title takes us to the end of the party at dawn, to the end of the dream upon awakening. The initials of the title *Athens Dies In Dreams At Sunrise* form the acronym A.D.I.D.A.S. Beyond the brand associated with many youth subcultures, the acronym refers to the 1996 song of the same name by Korn. It opens with the lyrics: *Honestly, somehow it always seems that I'm dreaming of something I can never be*.

Galini Noti,

Curator

[GR]

Ο Αλέξανδρος Τζάννης (γενν. 1979, Αθήνα) ζει και εργάζεται στην Αθήνα. Η πρακτική του λειτουργεί ως ένα κολάζ, μια σύνθεση φαινομενικά αντιθετικών αφηγήσεων που αντέχουν μέσα σε ανενεργά πλαίσια, αντιστέκονται στην επιμονή της μνήμης και χαρτογραφούν άγνωστους τόπους.

΄Εχει λάβει μέρος σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Ελλάδα και το εξωτερικό, με πιο πρόσφατες τις: *States in Concept*, KADIST, Παρίσι (2018)· *Tidal Ground*, Luleå Biennial 2018, Νόρμποτεν (2018)· *Portals*, πρώην Δημόσιο Καπνεργοστάσιο, Αθήνα (2021)· *38,0025-23,7374*, Papigion Projects, Αθήνα (2022)· *This Current Between Us*, Ιστορικές Εγκαταστάσεις Υδροηλεκτρικού Σταθμού Νέου Φαλήρου, Αθήνα (2023)· *Summer, Spring, Winter, Autumn,* Αίθουσα Τέχνης Ι. & Ε. Βάτη, Ερμούπολη, Σύρος (2023).

[ENG]

Alexandros Tzannis (b. 1979, Athens, Greece) lives and works in Athens. His practice acts as a collage, a composition of seemingly contrasting narratives that perform resilience in inactive frameworks, resistance in memory persistence, mappings in lands unknown.

He has participated in multiple solo and group exhibitions in Greece and abroad, the most recent ones include: *States in Concept*, KADIST, Paris, France (2018); *Tidal Ground*, Luleå Biennial 2018, Norbotten, Sweden (2018); *Portals*, former Public Tobacco Factory, Athens (2021); *38,0025-23,7374*, Papigion Projects, Athens (2022); *This Current Between Us*, Historic Electric Steam Power Station of Neo Faliro, Athens (2023); *Summer, Spring, Winter, Autumn*, G. & E. Vati Art Hall, Hermoupolis, Syros (2023).

Ανακαλύψτε την ψηφιακή εμπειρία ξενάγησης του NEON!

Εξερευνήστε τις εκθέσεις μας μέσα από φωτογραφίες και ακουστικές ξεναγήσεις στον δωρεάν οδηγό του NEON στο Bloomberg Connects

Discover NEON’s free digital guide!

Explore our exhibitions using self-guided & audio tours on NEON’s guide on Bloomberg Connects, the free arts and culture app.

NEON

ΔΗΜΟΣ ΑΘΗΝΑΙΩΝ

GREEN ATHENS